

Pricepere în deosebirea timpurilor

Printre „cei înarmați pentru luptă”, care au venit odată la David în Hebron pentru a-i preda lui Saul, se aflau și „dintre fiii lui Isahar, care știau să deosebească timpurile, ca să știe ce trebuia să facă Israel” (1 Cronici 12.32). Astfel de oameni nu erau doar foarte importanți în acele timpuri, ci sunt la fel de importanți și în zilele în care ne-a fost dat să trăim. Desigur, nu trebuie să-i căutăm printre cei neconvertiți, care merg indiferent pe calea lor. O, dacă aceștia ar înțelege seriozitatea acestei ultime perioade de har! S-ar înspăimânta de starea lor și înaintea de închiderea porții ar face din mântuirea lor cea mai mare grijă a lor. Căci „este *înfricoșător* să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu” (Evrei 10.31).

Dar și pentru credincioși zilele sunt grave. Pentru ei nu mai este vorba de a fi salvați de la pierzarea eternă. Ei se bucură de dragostea și credincioșia Dumnezeului și Tatălui lor și au speranța că în curând vor părăsi această vale a lacrimilor și vor intra în bucuria eternă și netulburată de sus. Dar țelul final nu a fost încă atins, ei se află încă pe calea credinței. Dar se apropie tot mai mult momentul în care se va împlini ceea ce este spus în Matei 25.21 și în alte pasaje similare.

În aceste pasaje se vorbește despre o răsplată. Deci, este posibil ca credinciosul, pe lângă toate lucrurile minunate pe care le are în Hristos, să primească și o răsplată deosebită. Chiar dacă aceasta nu este motivul, forța motrice a acțiunilor sale, Domnul o pune totuși în inimile noastre ca o încurajare. Și ce trebuie să însemne pentru un slujitor al Domnului sau o slujitoare a Domnului, aș spune, să ajungă neașteptat la țintă și să audă din gura Lui cuvintele: „Bine, rob bun și credincios, ai fost credincios peste puține, te voi pune peste multe; intră în bucuria domnului tău!”

Creștinul instruit în Cuvânt cunoaște bine aceste lucruri. Dar cunoașterea nu ne este de folos dacă nu are influență asupra noastră. Dacă viața unui credincios diferă puțin de cea a lumii, dacă are prietenii în lume, dacă se comportă, vorbește și acționează ca lumea, atunci poate că are cunoaștere, dar îi lipsește punerea în practică a ceea ce a cunoscut. Nu este nevoie să ne gândim la răul evident. Este chiar posibil ca un astfel de creștin să participe regulat la adunările credincioșilor, să audă acolo mereu lucruri prețioase și serioase despre poziția cerească a celor mântuiți și despre separarea lor de lume, să vorbească chiar el însuși despre venirea în curând a Domnului nostru iubit și despre judecățile îngrozitoare care vor lovi pe locuitorii pământului — și, în ciuda tuturor acestor lucruri, în purtarea și mărturia sa personală nu se prezintă ca un copil al lui Dumnezeu, care umblă curat și fără prihană în mijlocul unei generații strâmbe și pervertite. El nu strălucește ca un luminător în lume (Filipeni 2.15). Altfel, lumea l-ar urî, pentru că întunericul urăște lumina, deoarece aceasta îl condamnă și îi dezvăluie faptele. Dar el este bine primit, fiind chiar considerat un companion plăcut printre copiii acestei lumi!

Dacă așa stau lucrurile în viața creștină a unui om, putem spune fără ezitare că el nu face parte dintre oamenii „care au înțelegere să deosebească timpurile, ca să știe ce trebuia să facă poporul lui Dumnezeu”. Căci Domnul nostru așteaptă pe bună dreptate ca această înțelegere să se traducă în fapte. Noi toți suntem administratori, și „de la administratori se cere ca fiecare să fie găsit credincios” (1 Corinteni 4.2). Un exemplu cunoscut poate fi potrivit aici. Un domn bogat pleacă într-o călătorie lungă în străinătate și încredințează cuiva administrarea întregii sale averi. Conștient de responsabilitatea sa, administratorul supraveghează proprietățile stăpânului său și le menține în ordine. Într-o zi, poate mai devreme decât se aștepta, primește vestea că stăpânul său se va întoarce în scurt timp. Ce va face acum administratorul? Deși și-a îndeplinit cu fidelitate îndatoririle, vestea sosirii iminente a stăpânului său îl va stimula să acționeze cu și mai mult zel. Va verifica încă o dată totul cu atenție și va examina cu minuțiozitate dacă nu

cumva ceva nu este în ordine, chiar dacă este vorba doar de lucruri mărunte. Stăpânul său trebuie să găsească proprietatea în *cea mai bună* stare și *totul* în ordine la întoarcerea sa.

Pe cât de simplă este imaginea, pe atât de simplă este și aplicarea ei. Am spus deja că suntem cu toții administratori ai unei posesiuni mai mari sau mai mici. De asemenea, nu numai că avem vestea că Domnul nostru va reveni, ci și că, din tot ceea ce ne înconjoară, vedem din ce în ce mai clar că trăim în *apropierea* venirii Lui, în ultima oră a timpului harului. Descrierea ultimelor zile din 2 Timotei 3 și din alte pasaje se potrivește exact cu timpul nostru: nu lipsește nimic. În plus, Domnul spune adunării din Filadelfia, adică, din punct de vedere profetic, credincioșii din timpul prezent: „Eu vin *curând*; ține cu tărie ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa!” Deci, pentru noi este vorba despre câștigarea sau pierderea unei cununi, a unei cununi de victorie.

Știm, de asemenea, ce se va întâmpla după răpire. Lucruri îngrozitoare se vor petrece pe acest pământ, dar credincioșii nu vor fi atinși de „ceasul încercării”. Dar dacă este adevărat că nu vom intra în aceste judecăți, dar le vedem deja pregătindu-se și aruncând umbrele lor înainte, cât de aproape trebuie să fie venirea Domnului pentru noi! „Luceafărul de dimineață” precedă zorii „zilei”.

Astfel se ridică întrebarea pentru fiecare dintre noi: cum ne comportăm față de acest fapt? Suntem noi asemenea administratorului din pilda noastră, care era plin de zel, pentru ca stăpânul său să nu găsească nici cea mai mică dezordine la sosirea sa? Nu ar merita să ne uităm în jurul nostru, în viața noastră, dacă nu există ceva care nu este în ordine? Poate o legătură, o relație care nu este pe placul Domnului? Poate un obicei, pe care îl practicam mai demult cu conștiința curată, dar pe care, în timp, am realizat că ar fi mai bine să-l abandonăm? Poate o atașare de lucrurile pământești, o reținere a ceea ce ar trebui „sfințit Domnului”? Am putea numi multe alte lucruri, dar cel mai bine este ca fiecare dintre noi să lase lumina Cuvântului lui Dumnezeu să cadă pe calea *sa*. Acest Cuvânt luminează locurile cele mai întunecate, luminează colțurile cele mai ascunse. În starea noastră neconvertită, toată calea noastră era întunecată, până când Dumnezeu a strigat: „Să fie lumină!” Atunci *iubeam* întunericul, dar acum suntem lumină în Domnul și suntem îndemnați să umblăm ca niște „copii ai luminii” (Efeseni 5.8). Când Petru vorbește în a doua sa epistolă despre lucrurile de pe urmă, el îi îndeamnă pe credincioși: „Ce fel de oameni trebuie să fiți voi, în purtare sfântă și evlavie!” și îi îndeamnă apoi să se *străduiască* „să fie găsiți de El în pace, fără pată și fără vină” (2 Petru 3.11,14).

Corespundem noi acestor îndemnuri? Mai ales de când știm că Domnul nostru Se va întoarce în *curând*? Am „umblat cu înțelepciune față de cei de afară, răscumpărând timpul” (Coloseni 4.5)? Cu toții vom trebui să mărturisim că am rămas în urmă față de ceea ce găsim în Cuvântul lui Dumnezeu, unii mai mult, alții mai puțin. Dar dacă așa a fost, nu ar trebui să dorim să fie *mai bine*? Să ne *apropiem* de credincioșia așteptată de la un administrator? Administratorul din imaginea noastră s-a străduit să facă chiar și lucrurile mărunte cum trebuie, și, nu-i așa, tocmai în lucrurile mărunte se dovedește cel mai mult credincioșia. Se spune uneori: „Nu trebuie să fii prea drept! Dacă ai un țel mare, nu trebuie să te lași împiedicat de preocuparea cu lucruri neînsemnate.” Dar ce înseamnă lucruri neînsemnate? Este cunoscut că mici cauze au adesea efecte mari. Înțeleptul Solomon ne spune că tocmai vulpile *mici* aduc pieirea viilor înflorite, dacă nu sunt prinse și făcute inofensive (Cântarea cântărilor 2.15). Și în Luca 16.10 citim: „Cine este credincios în *cele mai mici* lucruri, este credincios și în cele mari; și cine este nedrept în *cele mai mici* lucruri, este nedrept și în cele mari”. — Cu adevărat, un cuvânt serios pentru zilele noastre!

Dar, în legătură cu imaginea noastră, putem presupune și un alt caz, și anume că administratorul a administrat prost funcția care i-a fost încredințată până la vestea venirii stăpânului său. El a neglijat și a omis multe lucruri, astfel încât bunurile care i-au fost încredințate au ajuns într-o

stare în care nu le mai poate preda stăpânului său. Ce impresie i-ar face vestea în astfel de circumstanțe? El trebuie în mod necesar să devină foarte derutat, poate chiar profund îngrozit. Cum ar putea să se descurce când va fi tras la răspundere? Iar ora socotelii se apropie, mult mai repede decât credea el în indiferența sa. Nu va lua oare hotărârea de a repara cât mai mult posibil până la venirea stăpânului său? Ce activitate va desfășura, pentru a recupera ceea ce a pierdut! Desigur, săptămânile și lunile pierdute nu pot fi recuperate, sunt pierdute *pentru totdeauna*. Dar mai are încă un timp, chiar dacă scurt, pe care îl poate folosi cu dublu zel pentru stăpânul său.

Nu s-a întâmplat deja așa cu mulți creștini? S-au lăsat prinși în capcana lumii, au devenit treptat orbi față de ei înșiși și de calea lor, până când Dumnezeu le-a vorbit serios. Trezindu-se brusc din somnul morții, s-au înspăimântat de starea lor, s-au smerit într-o judecată serioasă de sine și au trebuit să se întoarcă acolo unde părăsiseră calea credinței și a credincioșiei! Săptămâni și luni prețioase, poate chiar ani, au fost pierdute. În anumite circumstanțe, puterea spirituală de odinioară nu se mai întoarce niciodată.

O, cât de grav este când Duhul Sfânt, în loc să lucreze nestingherit în noi și să ne conducă din putere în putere, trebuie să se ocupe de necredincioșia și greșelile noastre! Ce pierderi, dureri și umilințe ne provocăm noi înșine prin necredincioșia noastră în administrarea „felurilor haruri ale lui Dumnezeu”! Și *suntem* administratori necredincioși în aceeași măsură în care nu ne „păstrăm neîntinați de lume”. Un creștin care umblă pe căile lumii se întoarce, în sens spiritual, printre „morții” dintre care a fost înviat. De aici provine avertismentul serios: „Trecește-te tu, care dormi, și ridică-te dintre cei morți, și Hristos va străluci peste tine!” (Efeseni 5.14). Ascultă chemarea, suflet prețios, care, după mărturisirea ta, ai pășit odată pe calea credinței și apoi te-ai abătut de la ea!

Abaterea de la calea credinței poate fi, desigur, mai gravă sau mai ușoară. Poate că Domnul te-a păzit până acum de păcat și rușine, astfel încât căderea ta se află probabil *între* cele două exemple menționate mai sus. Nimeni nu poate spune rău despre tine; credincioșii, cu care te însoțești, îți dau mărturie bună. Și totuși, se poate ca „mai mult decât lucruri mărunte” să fie în dezordine în viața ta. În scrisoarea deschisă adresată bisericii din Efes, după cum se știe, s-au putut recunoaște multe lucruri bune; în exterior nu se remarcă nimic rău, și totuși Domnul a trebuit să vorbească atât de serios! (Apocalipsa 2.2-5). Să nu uităm că, în cele din urmă, nu opinia oamenilor este decisivă, ci sentința lui Dumnezeu, care cercetează totul și „cunoaște tainele inimii” (Psalmul 44.21).

Într-adevăr, facem bine dacă, în timpurile noastre agitate și grăbite, ne oprim din când în când și ne ocupăm de aceste lucruri, mai ales având în vedere scurttimea drumului care ne stă înaintea. Acest lucru ne va ajuta să înțelegem mai bine timpurile în care trăim și ne va determina să acționăm în consecință, astfel încât să slujim întregii mărturii și să glorificăm Numele Domnului.

„Iată, Eu vin curând și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după cum va fi fapta lui” (Apocalipsa 22.12).

„De aceea ne și străduim să-I fim plăcuți, fie că suntem acasă, fie că suntem departe de casă. Pentru că noi toți trebuie să fim arătați înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să primească cele făcute în trup, potrivit cu cele ce a făcut, fie bine, fie rău.” (2 Corinteni 5.9-10).